

Kormos István versei

Fehér virág

Fehér virág a zápor zuhogva ejti szirmát
holló a szél az ékkő tócsában mossza tollát
szép zöld haját lebontja a kukorica elszáll
e szíromzuhogásból a tündöklő ökörnýál

Fehér virág kezekben szétporló lilomszál
szétporló tenyeredből szökkent e lilomszál
szétporló zuhatagból ahogy a szírom elszáll
eltűntél aki köztünk angyali zene voltál

Szegény Yorick

Halálon túl kicsit
mondjuk ötszázöt évvel
senki nem tudja rólam
hogy én valék Yorick
koponyám partra vetve
fűrészsel elfelezve
egy jó öreg sírásó
pohárnak kinevez
széléről kortyint fecske

Hajha barátaim
akkor már ti se lesztek

Valaha magyarul
éneklő nyelvemet
árva ükunokáim
a kutyának se mondják
mert nyelvem elrohad
szívem is elrohad
mivelhogy aki élt
rohad egy miccenésre

Dunnyogtam nagymamának
tarló tű-tengerén
mezítláb átszaladtam
lábam csont dobverő lett
ujjam a betűkön
motozgatott riadtan
sillabizálva ó-
s újtestamentumot
térdeltettek sarokba
nagy vödröket cipeltem
vállam kulcscsontja orsó
térdemben stroncium

Sakkoztam veletek
röhögtem veletek
ha ültem veletek
nem voltam veletek
Báthory utca 8
nyaktilóm fabrikáltam
csak elértem gyalog
Atlanti partokat

Kormos családnevem
anyámtól örökölttem
keresztelésben Istvánt
mint ama vértanú
sok néven szólítottak
Pistika Piska Pista
utóbbi főleg lónév
volt amig lovak voltak
Cicelle Cormieux
végül csak Yorick voltam
azaz szegény Yorick

(Szegedi Rádió, 1993)

[Vissza AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Kormos István emlékezete című oldalra](#)